

SZERKESZTŐSÉG
ÉS
KIADÓHIVATAL:
SOPRON.

Várkerület 172. Tel. 175

LEVELCIM:
SOPRON I.
Postafiók 92.

FELSŐDUNÁNTULI HÉTFŐ

POLITIKAI-, TÁRSADALMI ES SPORT-HETILAP

Előfizetési árak:

NÉMETORSZAGBAN

Egész évre RM 12.-

Fél évre . . . 6.-

Negyed évre . . . 3.-

Mindenfelől

AMSZTERDAM: A város október 7. óta villanyáram, 25 óra óta pedig gázszolgáltatás nélkül áll. Az ok: szénhiány. A legtöbb ipari üzem teljesen leállt, az üzletek naponta csak néhány óráig tartanak nyitva és a lakosság is sokat nélkülöz. (MTI)

AZ ECONOMIST című angol lap élesen támadja a lengyel kérdésben tanúsított brit magatartást. A lap szerint most már Sztalinon volna a sor, hogy bizonyítsa jóindulatát Lengyelország iránt. (MTI)

CSUNKING: Kínában fokozódott a japán támadások ereje és attól tartanak, hogy a japánok Csungking-Kinát elvágják a délkínai tengertől. (MTI)

BERLIN: A V. I. hatásos zavaró-tűze folytatódott London területe ellen. (MTI)

MINT a Német Távirati Iroda jelenté, Közép-Olaszországban fokozódó harcok tevékenység van folyamatban. (MTI)

BERLIN: Kelet-Poroszországban a német erők a goldachi 15 nyugati partját teljesen megtisztították a bolsevistáktól. (MTI)

A NÉMET Távirati Iroda jelentése szerint angolzász terrorbombázók a Ruhr-vidék, továbbá több német város, elsősorban Hamburg, Bécs és Koblenz ellen intéztek terrortámadást. A légvédelem 55 ellenséges bombázót lőtt le, közöttük 43 gépmotorost az eddigi megállapítások szerint. (MTI)

AZ MTI jelenti: Egy Debrecen melletti tanyán átvonuló bolsevisták közül az egyik erőszakot akart elkövetni egy magyar gazda 18 éves leányán. Mikor a leány kétségbeesetten védekezett, a bolsevista katona a leány 48 éves édes anyjával kezdett erőszakoskodni, mire a bátor és hőselkü leány az ellenséges katonát kapavál leütötte és így megmentette anyját is.

ROOSEVELT legutóbb mondott választási beszédében kijelentette, hogy a háború még nagyon messze van befejezéstől. Még elkelemedett, kemény és véres küzdelem áll előttünk. — mondotta. (MTI)

STOCKHOLM: Az új bukaresti román kormányt Constantin Sanalescu alakította meg. (MTI)

LISSZABON: Az Egyesült Államok nyolc nagy hadianyaggyáráának munkássága sztrájkba lépett. (MTI)

DUNKIRCHEN előtt a britek kérésére négyórás fegyverszünet volt, hogy az angolszások eltemethessék nagyszámú halottaikat. (MTI)

STOCKHOLM: Több görög párt vezetői elhatározták, hogy emlékiratban fordulnak a kormányhoz, amelyben kijelentik, hogy a bolgár fegyverszüneti feltételek nem felelnek meg Görögország jogainak és követeléseinek, mert a szövetségesek olyan területekre terjeszkednek ki, amelyek egyrészt, a volt Jugoszlávia területét, a bolgárok tartják megszállva, nevezetesen Macedóniát, másrészt pedig régóta Bugáriához tartozó területeket is elvonták. (MTI)

Német ellenintézkedések vannak folyamatban a magyarországi bolsevista támadásokkal szemben

Berlin, november 3.

A Német Távirati Iroda jelentése szerint a Duna—Tisza között a szovjet megkezdte tűztréning tüzrel támogatott nagy támadását. Magyar és német csapatok heves harcokban állnak a túlerővel támadó ellenséggel. Kiskunfélegyháza és Kecskemét ellenséges kézre

keült. A Nyíregyháza környéki csata befejeződött, miután itt a szovjet támadó erő teljesen megfőrt. Kecskemétől északnyugatra a gyalogos és páncélos erőkkel támadó bolsevistákkal súlyos harcban állnak a magyar és német erők. Illetékes német helyen a Budapest területé elleni szovjet támadással szemben hangsúlyozzák,

hogy német ellenintézkedések vannak folyamatban és azt is hangsúlyozzák, hogy „az utolsó szó még nem mondták ki”. Berlinben úgy tudják, hogy Cegléd városra még nem került ellenséges kézre. Általában megállapítható, hogy Németország figyelme jelenleg a magyarországi harcok felé terelődik. (MTI)

A német hadvezetés Magyarország sorsát ugyanúgy szíven viseli, mintha német területről volna szó

Berlin, november 3.

Berlinből jelentik: A magyarországi harcokkal foglalkozva Völkischer Beobachter megállapítja, hogy a Duna—Tisza között október 9-én megindult bolsevista támadással újabb harc kezdődött. A magyarországi csata ellenségeink őszj terveinek egy része és tulajdonképpen Németország bukását kellene eredményeznie, mert most már az idő sürgeti az ellenséges tábor a győzelem ki-

csikolására. Az ellenfél terveinek szándékos keresztjezése és támadásainak elhárítása ma a német feladat, cél pedig az ellenség erőtarthatókanak minél nagyobb mérvű csökkentése és ez a helyzet áll fenn ma például Magyarországon. A mostani helyzetben minden nap egy megnyert ütközetrel ér fel, amely hozzájárul a háború ilyen elgondolásokon alapuló mehereszabításához. A lap végül hangsúlyozza, hogy a német had-

vezetés Magyarország sorsát éppen úgy szíven viseli, mintha német területekről volna szó. Végül foglalkozik azokkal az óriási veszteségekkel, amelyeket a bolsevisták az elmúlt nyolc hét során elszenvedtek Magyarországon. Szeptember 1-től október 31-ig szerény becsülés szerint is több mint százezer halottat, foglyot és rengeteg hadianyagot vesztett itt a szovjet, továbbá több ezer járművet. (MTI)

A Budapest elleni szovjet támadás meggyúsult

Berlini jelentés szerint a német sajtó a magyarországi harcokkal kapcsolatban megállapítja, hogy Budapesttől délre érezhetően enyhült a helyzet, aminek oka a magyar és német ellenállás szilárdságában és a német páncélosok nagyerejű ellentámadásában keresendő. Az ellenség az említett okoknál fogva Budapest elleni támadását egyelőre nem tudja folytatni. A Szolnok—Budapest vasútvonalon megindult erős német ellentámadás mélyen be-

nyomult az ellenség állásaiba és a bolsevistáknak igen súlyos veszteségeket okozott. Dunaföldvárnál a helyzet feszültsége enyhült. A Budapest elleni szovjet támadás meggyúsult és ezért az 57-ik bolsevista hadsereg most a Bácskán keresztül akar támadást megkísérlni feltételezhetőleg a Dunántúl ellen. Ungvárnál a bolsevisták kénytelenek voltak meghátrálni a nagyerejű támadásaink következtében. (MTI)

Berlin szerint a szövetségesek rövidesen megkezdik nagy téli támadásaikat

Berlinből jelentik: Illetékes német helyen arra mutatnak rá, hogy az ellenséges hatalomok őszj támadásai most már nagyjában úgy tekinthetők, hogy azok lezárultak. A szövetségesek őszj nagy támadásai vég-eredményében kudarcba fulladtak. Sikertől ugyan a szovjetek és az angolszásoknak nyugaton, keleten és délen területnyereségre szert nem, de semhol sem tudtak olyan területeket birtokukba venni, amelyekből a Német Birodalomra nézve bátrányos helyzet alakulhatott volna ki, vagy befolyásolhatták volna a harcok helyzet további alakulását.

Berlinben tisztában vannak azzal, hogy a szövetségesek nem hagyják abba a harcot és azt is nagyon jól tudják, hogy rövidesen az ellenség nagy téli támadásba kezd. Az ezzel kapcsolatos német előkészületek azonban megtörténtek és a német hadvezetés valóban minderre felkészült. Új fegyverek kerültek a frontokra, amelyek most már bőségesen rendelkezésre állnak és a hadvezetés korszerűen felszerelt, kiválóan képzett, friss hadtestekkel is rendelkezik. Németország és a szövetségesek tehát bizakodással és nyugodtan tekinthetnek az előjövő események elé. (MTI)

Nyissák ki az ablakokat légiriadó alatt, így esetleges bombázás alkalmával csökkenteni lehet a károkat

Azok, akik olyan városokból jöttek Sopronba, ahol több ízben is végre éltek több légitámadást, elmondották, hogy igen nagy károk keletkeztek az ablakoknál légiriadó alatt történő zárva tartása miatt. A légnyomás ugyanis nemcsak az ablaktáblákat törte be, hanem az egész keretet széles körzetben kiemelte, továbbá a széthulló ablaküveg szilánkjai rendkívül nagy károkat okozott. Ott viszont, ahol az ablakok nyitva voltak, a károk jelentősen kisebbek voltak, megmaradtak az ablaküvegek, az ablakrámpák is.

Sopronban a légiriadók alkalmával, — bár erre a körülményre a légoltalmi hatóságok ismételtén és nyomtatékosan felhívták a nagyközönség figyelmét, — még mindig zárva tartják az ablakokat, különösen ott, ahol előzőleg fűtötték a szobát vagy a helyiséget s nem akarják a figyelmeztetéseket és a jótanácsokat megfogadni. Sőt a belső ablaktáblák is megjelen mindenütt fenn vannak még. Hogy egy esetleges bombázás után a kifőrt ablakokat mivel akarják pótolni, az azonban rejtély. Sürögő intézkedésre van szükség e tekintetben is.

Lopással egybekötött magánlaksértést követtek el a rokonok

Paduts Józsefné fertőrákosi asszony a napokban feljelentést tett, melyben elmondotta, hogy rokonai: Paduts János, Paduts Józsefné és Steiner Mihály megjelent lakásán és el akarták vinni egy takaréktüzhelyet, mely szerintük őket illeti meg örökség jogán. Ezt ő nem engedte meg, majd eltávozott és bezárta az ajtót. Mikor hazaérkezett észrevette, hogy a kérdéses tárgynak nyomavészelt. Hamarosan kitűnt, hogy távolléte alatt a rokonok elvitték a lakásból. A rokonok vallomásokban elmondották, hogy valóban elvitték, de az őket illeti meg, mert kifizették a részesedést. Az ügyből feljelentés lett, a rokonok ellen a sértett lopással egybekötött magánlaksértés büntetése miatt emelt vádat. A bíróság dönti majd el, hogy valóban történt-e lopás és magánlaksértés.

A magyar és német erők visszaverték a Budapest felé irányuló ellenséges támadásokat

Az Interinf a magyarországi harcokkal kapcsolatban jelenti, hogy a Budapestért folyó csatában a bolsevisták nagyobb áttörést akartak elérni, illetve kiterjeszteni és ezért észak felé páncélos harci ékeikkel nagyerejű támadásba kezdtek. Mintegy 20 kilométerre Budapestől azonban olyan nagyerejű német páncélgránátos ellenlökésekbe ütköztek, hogy ennek következtében messze délre visszavetették őket. Szolnoktól délre súlyos vesztesége-

ket szenvedtek az eredménytelenül támadó román csapatok. A Führer főhadiszállásáról érkezett jelentés szerint a dunaföldvári hídfő elleni bolsevista támadások eredménytelenek maradtak. A magyar és német erők visszaverték erős ellenséges támadásokat, amelyek Budapest felé irányultak. illetékes német katonai helyen arra mutatnak rá, hogy Budapest térségében a helyzet bizonyos mértékben javult. Magyar és német csapatok hősi küzdelmekben

a bolsevisták valamennyi támadását, mind a dunaföldvári térségben, mind pedig Budapesttől délkeletre visszaverték. A Szolnok—Cegléd—Budapest vasutvonal elleni bolsevista támadások kudarcba fulladtak. Általában az a nézet, hogy ebben a térségben a helyzet tisztázódása a napokban várható és ugyanakkor rámutatnak a szovjet erők igen nagy veszteségeire is. Ungvár körzetében csak jelentéktelen belőrtést ért el a szovjet. (MTI)

A Wilhelmstrasse

sofőrtérkezletén Braun von Stumm követ a szovjet csapatoknak Észak-Norvégiába való bevonulásával kapcsolatban utalt az 1944 tavaszán kötött szovjet-norvég megegyezésre, melynek értelmében Norvégia orosz érdekerület. Elméletben az egyezmény bizonyos közigazgatási jogokat biztosít a norvég hatóságoknak, a szovjet főparancsnok azonban rendelkezik a legfelsőbb közigazgatási hatósággal. A norvég emigráns kormány képviselői máris igyekeznek meleg üdvözlőtáviratokkal Moszkvában udvarolni s azt hiszik, hogy ezzel elkerülhetik azon módszerek alkalmazását, melyek gyakorlati átültetését most legutóbb újból Keletporoszországban s Magyarországon tapasztaltuk. Mindez nem befolyásolja majd azt a ténnyt, hogy a bolsevista csapatokat majd a biztosok hada követi, kik majd a Baltikumban s másutt már jól bevált módszereket fogják itt is kivitelezni. A követ rámutatott, hogy a Baltikumban is csak hónapok múltán indult meg az igazi terror.

Arra a kérdésre, hogy a Balkán bolsevizálásánál milyen szerepet játszik Benes, Braun von Stumm azzal válaszolt, hogy Benes szerepét a csalogánnyal hasonlította össze, mégis a Szovjet nem biztosít neki egyeduralmat, mit legjobban a Moszkvában alakult u. n. szlovák felszabadulási bizottság ténye mutat. A „Stockholms Tidningen” azon jelentését, hogy a szövetségesek a Dardanellák kérdését egy értelembe öhajítják felvetni, hogy azt nyissák meg az Oroszországba való utánpótlás számára, a követ úgy kommentálta, hogy ezzel Moszkva figyelmeztet a partizánoktól. A bolgár csapatok kiűrtették ugyan Tráciát, de a Soloniki s Kavala probléma ügydőlésük még nem oldódott meg. Ezen létegetése Athénben valószínűleg a görögországi nehéz helyzet stabilizálása érdekében történt.

Adjunk meleg téli holmit harcoló katonáinknak!

A magyar vezérkar főnöke felhívással fordul a magyar társadalomhoz. Élet-halál harcát vívunk hazánkért, az elfoglalt területek visszafoglalásáért és ilyenkor a magyar társadalom nem maradhat el a hős magyar honvédség mellett. A magyar katona ruhája megvan, fegyvere is van elég, adjunk azonban meleg, hohmit, amely megvédi őket a tél hidegétől. Közel Budapesthez dől a harc és a magyar katona német bajtársaival együtt acélfalként tartja a vonalat. Ha megnyerjük a háborút, mindent megügyerünk. Ha elveszítjük, mindent elveszítünk! Segítsük tehát a magyar katonát, legyünk mellette a magyar hősi erényhez. Adukozzunk! (MTI)

Gyuri bácsi

Valahol Délnyugat-Zalában négy német katonabajtársat lemettünk. Sebesszállító repülővel érte őket a halál, útban a Balkánra. Motorhába volt, s a négy motor mellett megállt örökre négy harcos szívverése is. A magyar Haza és az a kis magyar falu, melynek határában a végső alászállítás történt, a saját halottainak tekintette őket. Ugy temették el a négy katonát, ahogy csak harci nép temethet és sírhat el harcosokat.

A községet régóta ismertem. A közepén van a hősök tere, mellette folyó szinte időtlen életét a Kerka. Föléje ives hid hajol. Magamban még első látáskor elkereszteltem Kicsiny-Velenének a falut, a hidat meg Sójahok Hidjának. Keresztapaságom helyes értelmezésű volt. A négy német hőst a folyó mellett, az ősi színekben tobzózó hősök terén ravatalozták fel. A nyolcszáz lakosú községet erre a feledhetetlenül szép és tragikus délutánra az őszdobbanó Európa-szív lüktetése ezernél is nagyobb számára duzzasztotta. S a hid, a magyar Sójahok Hidja, mint egy végtelen, búcsú-ölelés, zokogtatta a rajta álló százat. A Kerka pedig az ívben a nagy fájdalomtól meg-megringó hid előtt vitte... vitte... az ezerezes magyar falu könnyeit nagyobb folyó s nagyobb Hatalom felé... A német diszszakas tagjai meg csak nézték és csodálták ezt a minden beszédnél többet mondó, bajtársi hűséget.

Itt láttam meg Gyuri bácsit, akiről néhány szóval szólni szeretnék. Ismerni jól ismerem még subancdiák koromból, de néhány év óta nem találkoztunk már. Gyuri bácsi egyébként régi zalai hajtság, szőszert a hetven és a halál között. De az a derű és humorérzék, mellyel talán már a bölcsőjében együtt halt, nem hagyta el. Néhanapján hallottam csak hírt felőle: eladta végre az utolsó hold földjét is, mely a nagyobbára ádaiolt és elgazdálkodott háromszázból mint emléki, még megvolt. Vagy azt hozta hírül a vidéki fuma: a Gyuri bácsi öszoht év után újból bajuszt növesztett, de egy jólsikerült vadászat után, fogadásból, eladta a bajuszt a szonök és jökevdü körörvosnak tíz liter borért, melyet mindjárt a társaság rendelkezésére is bocsátott... Meghogy a Gyuri bácsi úgy beugratta április elején a vastréfájú útibiztos, hogy az egész vidék egy hétig rajta nevetett... Aztán hallottam még, hogy a bajuszt újra kinőtt és Gyuri bácsi mesemeg áruba bocsájtotta, mikor egyszer fogytán volt a régi kedves társaság bora és pénze is...

Ugy is írhattam volna, hogy Gyuri bácsi úgy élt a táj és az emberek között, mint egy multszázadból ittfellett, szikár és időtálló emlékmű, melyet a jóhiszemű könnyelműség tiszteletére mintázott meg egy derűs Ötven éves szolgálat után még mindig előttünk dolgozik és fúrad dr. Pokorny Róbert ny. városi tisztiorvos. A jelenlegi rendkívüli viszonyok közt is minden soproni polgár szeretettel gondol barátoságos arcára, segítő jóságára. Mint tisztiorvos fúradhatatlanul

végezte nehéz munkáját és hosszú éveken keresztül szabadságkérvény nélkül látta el hivatalát. Még a régi boldog időkben végezte el tanulmányait Bécsben, majd Pozsonyba került. Pozsonyi tartózkodása után végleg Sopronba jött és itt működött ötven éven át. Az első világháború idején az itteni járványkórházat vezette nagy önfeláldozással és hozzáértéssel. A háború után a városi tisztiorvos hivatalát vette át és néhány évvel ezelőtt történt nyugdíjaztatásáig nem volt városi szegény, aki ne ismert volna jószágát és segíteniakarását.

Munkás élete azóta sem szűnhet. Lakásán berendezett rendelője sokszor néma tanuja az emberi fájdalomnak, panaszoknak és mostem hagyja el senki küszöbét, hogy ne érezze Benne az emberi szeretet és megértés régi harcosát.

Magánélete alig van, mert még most is több egyesület és intézmény hivatalos orvosa. Fúradhatatlan munkásságát e sorok alig tudják méltatni, de minden szegény, minden soproni ember szeretettel gondol arra az emberre, aki rendíthetetlenül a hivatás-tudattal áthatva végli áldásos munkáját és aki a legnagyobb csendben most ünnepeli Sopronban történt letelepedésének és működésének félszázados fordulóját.

A rendkívüli viszonyok következtében a megélhetés egyre nehezebb lesz. Különösen érzik ezt azok, akik megállapított havi járandóságból élnek és egyéb jövedelmre nem tudnak szert tenni. Tudja ezt a kormányzat is és éppen ezért fordult megértően a „fixfizetésű” közalkalmazottak és közvetve a magánalkalmazottak felé és segítőt nekik amennyire ez a mai körülmények között lehetséges. Miniszteri rendelet értelmében a közalkalmazottak öszi segély címén egy havi illetményüket kapták meg, melynek kifejezése már az elhunyt hónapban részben meg is történt, illetve folyamatosan van. A magánékek is példát vettek az államtól, illetve a közületektől és a magánalkalmazottak nagy része is megkapták öszi segély címén egy havi fizetésüket.

Ez a segély kétségtelenül jól esett mindazoknak, akik megkapták és nagy gondjukban komoly segítséget is jelentett. Hangulatában a mostanában annyira komor Teremtő. Ha a nevet hallottuk egymásbahajló és magunkat kereső beszélgetésekkor, nehéz estéken, a „mosoly úgy futotta végig ábrázatotkat, mint az ősi tarló egy magafeléd napaugár... Gyuri bácsi a dolgok és mértékek hideg ésszerűsége szerint nem volt éppen nélkülözhetetlen ember, de ha nem lett volna, valahogy hiányzott volna létezése. Mint a dísmagyarról a sujtás, mint a borból az íz...

Mégis, senki ne gondolja vatomi duhaj embernek Gyuri bácsit, mert hiszen azt is el kell még mondanunk róla, hogy nagyon jó apa volt. Az Isten által beléajándékozott életet nem egykezte el, nem, őt vagy hat gyermeke

is volt, ami, a mi vidékünkön, sajnos, ritkaság. Három fia volt. A legidősebb jegyző abban a faluban, ahova a Magasságbeli végképpen leküldötte pihenni a magasságok hős katonáit...

Gyuri bácsit megláttam a temetőben, mint említettem az elején. Előtem állt. Nagy fekete télikabátja, meg a gyász erősen lenyomta amugyis sírfelé hajló vállait. De állt mégis, fezesen és ahogy láttam, meg sem moccant. Pedig a lelkes búcsúbeszéd nyomán feltörő sírás úgy ráta a sírra, fekete ruhás tömeget, mint az októberi szél a megfeketedett leveleket.

Aztán kikisértük a temetőbe a négy harcosat. Sírjukra úgy ontották a virágok özönét, mint a lelkek értük, értünk, mindannyiunkért, az imádságot...

Egy-két kegyeletes szóra és a német parancsnok megtisztelésére, behívott néhányunkat a lakására a jegyző, Gyuri bácsi fia. Mielőtt az első pohár orhoz nyultunk volna, a vaskeresztes német főhadnagy felállt és mély meghatódással mondott köszönetet a szívememelő rendezésért, majd ezt mondta: „Heidelbergi vagyok s így sokat hallottam a magyarokról. Ugy hittem, ismerem is őket. De ma, mégis megláttam, hogy nem. Mert az a csodálatos együttérzés a mi halottainkkal, az a szinte elképzelhetetlen képeség, mellyel ennek a vidéknek a lakossága a magának siratta el a német katonát, olyan lenyűgöző hatást tett rám és katonámra, melyet sem idő, sem távolság el nem moshat. Hősi népet láttam meg, s büszke vagyok erre az élményemre. Hiszem, hogy a győzelem, melyért a legnagyobb áldozat sem lehet elég, a miénk lesz!”

S bár néhanyan közöttünk nem, vagy csak részben értették meg a német szót, a nyelvi gátlások felett a közös harc tudata, az értelem mélysége vitte le az elhangzottakat.

És ekkor felállt Gyuri bácsi. Váratlanul és csendben állt fel, mint a nagy kérdések és nagy válaszok az élet útvesztőin. Így szólt: „Kedves Kamerád! En sajnos nem tudok németül, de éreztem, amit mondtott. Amit mi itt ma az Ön hősi halot katonáink adtunk, senami az ő áldozatukhoz képest. Büszke szívvel mondom, én ebben a háborúban már a második fiamat adtam a hazáért! Az egyiket Kolomeánál, 1941 augusztusában, a másikat Makónál 1944 október 2-án. Büszke vagyok erre az áldozatra, s ha kell még, itt a harmadik fiam, odaadom, s ha ez is kevés, az én hetvennégy éves életemet is odaadom a győzelemért, mely nélkül nincs Nemzet, Haza, otthon és család! Csak ennyit akartam mondani! Aldja meg fegyvereinket, mindannyiunk közös Istene!”

A sötétben lefordított szavak után keztem markolt keményen Gyuri bácsi s a német főhadnagy.

Ebben a pillanatban a petroleum világító lámpa feljebb szökött a lámpában. Világosság lett és fény, amely meg nem szűnhet, míg Isten van az Égben! A heidelbergi vaskeresztes férfi szemében apró lámpalángok látszóttak.

Es úgy érzem, ebben a nagy tényességben találkoztam én is, Gyuri bácsival.

Két magyar

paraszti ügycukoricában három ellenséges ejtőernyős ügycukort fogott el. Az ügycukorként a csendőrség magyar katonai iratokat, hamis magyar pénzt, és rövidhullámú rádiókészülékét talált.

Hányszor olvastunk ehhez hasonló hírt a napilapokban. Elolvastuk és egyszerűen napirendre térünk felet. Képzeltük pedig csak el, mit jelentett volna, ha a három ellenséges ügycukor iratokkal, pénzzel és első sorban rádióleadójukkal bejuthat valamely magyar ipari központba. Kémjelentéseikből mekkora hátrány származhatott volna honvédelmünkre és egyben az egész országra. Hány, meg hány ilyen hamisított irattal ellátott ellenséges ügycukor működhetik jelenleg is hazánk területén? Sohasem tudhatjuk, hogy hányunk mögött ki hallgatja ki bizalmas beszélgetésünket.

Hányszor megtörténik, hogy közvetlen környezetünkben elmeséljük, mi mindent teszünk a honvédelem érdekében és ugyanakkor nem gondolunk arra, hogy a hátunk mögött esetleg az ellenség hallgatózik és a legapróbb hírből is igen fontos értesülést szerezhet. A fölösleges feleséges nemcsak a vasúti fülkében, hanem saját üzemünkben és esetleg otthonunkban is ellenséges ügycukorok fülébe juthat. Mert az ellenség mindenütt jelen lehet, figyelmesen hallgatózik. Fülét hegyezi és mohón les a legjelentékenyebb adataira. Nem ismerjük őt és így gyakran bizalmunkkal is megajándékozunk és azt a kiválóan kiképzett ellenséges ügycukorok hasznosnak kamatoztatják. Tehát ne feleselj!

Mit keres Goldmark Sopronban?

Sopronról szeretünk úgy is megemlékezni, hogy — az emléktáblák városa. Az ősi falak között valóban sok a tradíció és sok minden beszél olyan multokról, amelyekről azonban bizonyos esetekben inkább talán nem kellene elmélázni, amiket enyhén szólva nem mindig kellett volna márványba vésvé megörökíteni annak az utókorának, amely értelmetlenül áll előtte és nem megmagyarázható, lelki elmélyülést érez, hanem valami egészen mást...

Az Ogabona-tér 32. számú házon is egy ilyen emléktáblát találhatunk és a megkopott aranybetűk egy örökre elülyyedt szomorú emlékü világról beszélnek, amikor elmondják, hogy ebben a házban ilyen és ilyen esztendőben lakott Goldmark Károly, a „nagy magyar zeneköltő”. Hogy Goldmark sohasem volt nagy és megkérvésbé volt magyar, arra talán már is sok szó vesztegetni. Prototípus volt a nemzetközi zsidónak, a dicsőben osztráknak, Budapesten magyaroknak vallotta magát, végeredményben azonban sem magyar sem osztrák nem volt, hanem zsidó a szó legfajtabb és legnevezetesebb értelmében.

Kérdezzük. Mit keres még mindig az Ogabona-téri ház öreg falán ez a főtünk annyira idegen és annyira más világot visszatükröző „emléktábla”? És miért nem vetődött már fel az a kérdés az arra illetékesek agyában is?

Nagyon szép dolog a mult tiszteltentartás, de mégis! Mintha október 15. óta azért egy és más mégis csak történt volna ebben az ország-

— EGY HÓNAPI FOGHÁZ MARHALEVÉL HAMISÍTÁS MIATT. A soproni törvényeség tegnap vonta felelősségre Abraham István fertőszentmiklósi lakost, aki ellen okirathamisítás miatt emelt vádat az ügyesség. A főtárgyaláson is bizonyítást nyert, hogy Abraham István még 1943 decemberében több marhalevél hamisított. A törvényeség bűnösnek mondotta ki a vádlottat okirathamisítás vétségében s ezért jogerősen egy hónapi fogházbüntetésre ítélte.

A győzelemhez mindnyájunk teljes erőfeszítése kell — üzeni a földművelésügyi miniszter

Gróf Pálfi Fidei földművelésügyi miniszter rádióbeszédében különösen a következőkre hívta fel a magyar gazdák figyelmét

— Történelmünknek új korszaka kezdődött — mondta a miniszter — az október 16-iki nemzetiszocialista forradalom lánggalobbanásával. Milliós és milliós magyar lélek, katonái és dolgozó szabadult fel a zsidó liberalizmus és a vele járó álnok lélektiprás lidérvényosa alól és tele tüdővel lélegzi be az új, friss, egészséges levegőt: az igazi és leplezetlen magyar népi élniakarás szabadságát.

— Amikor Szálasi Ferenc, engem bizott meg a földművelésügyi minisztérium vezetésével, tisztában voltam a mezőgazdasági termelés irányításával és megszervezésével járó feladatom súlyosságával, mégis örömmel vállaltam, mert szilárd a hitem és meggyőződésem, hogy közös akarattal, legyőzzük a legnagyobb nehézséget is. Szálasi Ferenc a nemzetbredés dicső forradalmának győzelmével végre egy táborba egyesítette mindazokat, akik eddig is becsületes lélekkel munkáltak a jobb magyar jövőt és most, egy emberként együtt küzdve és dolgozva, egyben zálogai is a sikernek.

A miniszter ezután hangsúlyozta, hogy a gazdáknak és a mezőgazdasági munkásoknak a feladata az őszi munkák haladéktalan elvégzése, mert csak ezzel biztosíthatjuk a honvédelemnek és a népnek az élelmezését. A késztermények betakarítása a jövő nyárig, a vetési munkák eredménye pedig a következő évre biztosítja a nemzet életét. A betakarítással szietni kell és ezt a lehető legnagyobb gondalal kell elvégezni. Minden gazdának arra kell gondolnia, hogy az idei télen kisebb földről jóval több magyar ember szükségletét kell ellátni. A mezőgazdasági termények téli eltartásáról, kellő előrelátással kell gondoskodni, mert ezzel nagy mennyiséget lehet megmenteni a közellátás számára.

A háború az őszi vetések elvégzésénél bizonyos késedelmet okozott. A miniszter felhívja ezért a gazdák figyelmét, hogy az őszi vetést minden gazda éjt nappallá téve siessen elvégezni. Kívánatos, hogy a Dunántúlon és a Kisalföldön a lehető legkevesebb képet több ösbüzát, vasszeket, mint más évben. A gazdák még november folyamán is igyekezzenek búzát vetni, mert a novembe-

ri vetésű búza elég jó termést adhat.

A többtermelés egyik legbiztosabb tényezője az ösziszántás, ezért igyekezzenek a gazdák a betakarítási és vetési munkák felül minél többet számtani. Feltétlenül fenn kell tartani az ipari növényeknek a multban kötelezően elrendelt vetésterületét, sőt főképpen a rostnövényeknek a termelést a lehetőségig még ki is kell terjeszteni.

Minden magyar gazdának legelső kötelessége a vetőmagról való gondoskodás. Ennek érdekében igénybe kell venni a kölesönös megsegítés minden eszközt. A földművelésügyi kormányzat még a mai rendkívüli viszonyok között is támogatja a gazdákot ezen a téren is és a sok éven át jól bevált minőségi vetőmagkiválasztás szervezete által rendelkezésre álló összes vetőmagot a magyar gazdák részére kívánja idejében juttatni. Az őszi buzavetés pótlása és kiegészítése céljából őrizték meg a gazdák a tavaszbuzájukat, mert annak vetőmagjára tavasszal nagy szükség lesz. A tavaszbuza beörlését a miniszter megtiltja.

A miniszter ezután a menekültek elhelyezésére és foglalkoztatására hívja fel a gazdák figyelmét, hangsúlyozva, hogy ne várjanak kormányzati intézkedést, hanem magánmegállapodással egyezzenek meg a menekültekkel, alkalmazzzák őket megfelelő munkabérrért, vegyék be a fogataikat, állataikat.

A háborús gazdálkodás és a mezőgazdasági termelés fokozásának szempontjából igen fontos a mezőgazdasági készleteknek és a gazdasági üzemek egyéb értékeinek, első sorban a nagyréteki tenyészállatoknak a megmentése. Ezeket a készleteket, de különösen a tenyészállatokat, a veszélyeztetett területekről az ország biztosabb vidékére kell elhelyezni. Az értékes törzsalományt feltétlenül meg kell menteni. A miniszter elvárja a dunántúli és kisalföldi gazdálkodóktól, hogy az oda menekített tenyészállatok megmentését a legnagyobb mértékben segítsék elő.

A miniszter ezután a mezőgazdasági eszedékek és munkások szociális jóléte biztosításának nagy jelentőségére hívja fel a gazdák közönség figyelmét. Ebben a tekintetben a kormányzat igyekszik minden támogatást megadni, első sorban a ruházódással jelentkező nehézségek áthidalására. De ezen túlmenően maguk a gazdák is sokat tehetnek, hogy ennek a fontos néprétegnek a szociá-

lis helyzete még a háborús nehézségek ellenére is javulhasson.

— Öszintén bele kell tekintenünk a valóságba, hogy hibáinkat belátva, a jövőt, a mult kárán okulva, jobban munkálhassuk. Valljuk be, hogy a gyászosan leltint rendszer nehéz lidérvényosként feküdt meg a lelkeket. Milyen reményünk is lehetett volna még röviddel ez előtt is az iránt, hogy a zsidó bolsevista hadat leküzdhesük, amikor hiányzott ehhez a központi vezetés kellő akarat. Allandó levertséget kellett a leltint rendszer minden intézkedése, amellyel az itteni zsidók sáskahadának újból és újból kedveztek, ezzel tönkretve még azokat az eredményeket is, amelyeket a magyar nép a Sztójay-kormány idejében nagynehézen elért. A minden vonalon való bizonytalanságunk és erőtlenségünk az újabb néprétegek, akiket tudatosan politikai vak-ságban tartottak, reménytelen esüggedés volt a vége és ez a föld népének egy részénél is erősen mutatkozott. Nagy hibák történtek, olyan nagymérvű esüggedés jelentkezett, hogy erről jobb most már nem is szólni. Ezeknek az időknek vége és ennek eredményeként most már más lesz a magyarság lelkiereje is. Amikor ugyanis hat éve a legkeményebb katonai és termelési harcban álló népek tartalékaikat vetik be a végküzdelembe, akkor mi most lépünk friss erőkkel, újjászületett lélekkel és abban a tudatban, hogy a német szövetegységünkkel való közös győzelem most már a végsőköz megfeszített harcunk eredményeképpen számottevő mértékben részesei lehetünk.

— E győzelemhez mindnyájunk teljes erőfeszítése kell. A katonáé, a föld és az ipar munkásé egyaránt. Tudom, hogy ez meg is lesz, különösen meglez a magyar föld népében, amely réges-régen — akkoriban, amikor még a nyilaskereszt első rügyei fakadtak — ott állt 12 évvel ez előtt fenntartás nélkül és mindenét feláldozta a nyilaskereszt zászlók alatt.

— A Mindenható meg fogja adani egy kemény nép becsületes élniakarását és ha ömagunkon segítni, az Isten is megsegít. Egy új Magyarországon pedig a leendő boldog, rendezett társadalmi felépítés áldásait azok fogják legtisztább lelkiismerettel élvezni, akik ezért áldozni is tudtak és kemény kitartás útján erkölcsi jogot is nyertek hozzá.

Másfél óra székhely testvéreink között

Az asszonyka kisirt szemmel tesztet a kis albérleti szobában. Míg a főtükét rendezgeti nagy sóhajjal köztük, keze sokszor összekulcsolódik, a főtük tekintete kérdően néz a holnap elé. Míhez is kezdjem, nem mintha sok volna a dolga, hisz nincs semmiye, mint néhány börtön, a legszükségesebb ruhanevel, és néhány gyorsan összehozomagolt háztartási cikkkel. Minden ottmaradt, ami az otthonát jelképezte: a ház, a bútorok, az állatok és sok kedves apróság. Otthagyta szülőföldjét, amit annyira szeretett, s hábar huszonekét éven keresztül kukoricakenyér terült az asztalán, bármire üldözze is a végzet, szíve csak oda vágólyk vissza. Ott van a férje is, a székhely medencében küzd és harcol, a szent magyar rögrét. Ő pedig a kis családdal eljött a nyugati vég esicskéjére, ide menekült a veszélyből, a bizonytalanságba.

Hetekig tartó, küzdelmes utazásuk alatt nem volt nekik sem éjjelük, sem nappaluk. Az esős őszi napokban,

nyitott vagonban kellett meghunyni, s nem volt mit enni, csak poszta száraz kenyér. Azóta szintén betek multak már, hogy itt vannak a magyar föld és ismeretlen táján. A megpróbáltatás, az élet gondja, a kenyér gondja, a jövő gondja ott tükröződik az asszonyka fiatal arcán. Otthonból, meglehetősen jókétből, minden nélkül ezer gondalal menekült nem mint asszony, mint édesanya, aldt három apró gyermek vesz körül: Aliz, Ferenc, Terézia. Artatlan apróságok, akik az életéről még mit sem tudnak, s már most kellett hogy megérezzék az ostar öldöklő csapását. Három kis magyar, akiknek most rügyfakadás az életük, s már most lett oly szomorú a sorsuk. S ha minden elveszett, ha minden ottmaradt, a legörögbb kincs megmaradt az édesanyónak, a hancurozó, virtuskodó három székhelyi gyermek. Már tölük sem lehet plhenés, nyugalma. Különösen sokat makrancoskodik a kis Feri. Egyre édesanyja szoknyáját ráncigálja: haza akar

menni. Székhelyföldre. Nehéz megnyugtanni, nehéz megmagyarázni egy östendős értelemnek, hogy háború van, amikor az idő parancsoló szavát teljesíteni kell a gyermeknek is. De ő kór, könyörög, csak megegyezzen mentünk hazal Nem szeret itt lenni a magas házak között, szebb volt ott a faragott, szinesre festett székhelyi kapuk között.

A kis Feri, aki már hosszú nadrágot visel, egyhanguan nézi a megcsontított három kerekű tankot, s a kis ölmakatonákból kivézenyelt reglimentet. Ez az egész játékszer, nem is volt több. Híntaló és vasut helyett fellázadt léghajlító, az ágyuk és csatagépek. Aliz, a nővére kis hajsbabájával szórakozik, játszik, ezt ő hozta magával, a legesekélyebbet és számára mégis a legtöbb. Teta, a legkisebbik, csörgője mellett lecsukott szempillákkal, az igazak álomban, édesen mosolyog.

A szállásadó úrtasszony, aki kilenc éve az özvagydi őrasszonyt éli, s alkinck

Hirek mindenfelől

egyetlen gyermeke két évvel ezelőtt a haza védelmében elesett, megosztotta otthonát a hajléktalanokkal, megosztja teletélyes nyugdíját a rászorultakkal. Ott van állandóan a gyermekek között, mesél nekik, nem bombák robbanásáról, ágyúk dörgéséről, hanem Hamupipőkééről, a Hét törpéről, a mesék csodás világáról, kincsek birodalmáról, gyermek szívet felvidító hetedhét országról. Míg a jóságával, kedvességével, szavai-val megbékíti őket a jelenet, s felelteti a muftat, addig keze munkáján siet az asszonyka gondját enyhíteni. Régi horgolt terítőt, függönyt fejt szét, és számolgatja, hogy duplán véve a szalakat — mert így melegebb lesz — három baba-rékli tud belőle kótni, mire az édesanya negyedik gyermekét várja.

A szőke asszonyka kint foglalatostokodik a konyhában. Ma csak egy tál tel lez. A megtisztított bergonyát beleszórja a forró vízbe, majd rántást készít, egységes lisztet pirít, mert így kevesebb zsír kell hozzá. Fél óra múlva már ott gözölög az asztalon a krumpli leves, amit még a petrezselyem zöldje sem ízesít. Előkerülnek a léc zománcozott tányérek, amiben a gyermekek otthon, édesapa és édesanya mellett boldog családi körben fogyasztották változatos ebédjüket. Kis kezük most is a tányér szélét támogatja szorongatva, s az első boldog mosoly most találkozik itt először egymással. A tányérkákba kerül a leves, édesanya ma főzött először. Ed-dig a háziasszony főztjét ettek.

— Pityóka leves! — kiált fel botdogán a kis Aliz, amint meglátja tányérkájában a levezt. A kis Ferenc, mint villám oty gyorsan, és boldogan oszán az anyjához, nyakába kapaszkodik:

— Anyácska!
Az édesanya öleli gyermekét, de szólni nem tud, anya és kislány szeméből lassan szivárog a könny...

Frank Gervasi

a „Colliers” című lapban arról cikkezett, hogy a megígért szabadság helyett erőszakosság, infláció, éhség s betegség romlott be Rómába. A régi Grand-Hotelben, az arisztokrata társaságokban egy ebéd 25 dollárba kerül. Az Atama-hárbán az amerikai katonák szorakoznak ma a római arisztokrácia hölgyeivel. A prostitúció általános kereseti forrása lett a nyomor következtében. Prostitúció s fekete piac jellemzik ma Rómát. A megélhetési viszonyok annyira rossz-szak, hogy a bérek csak eovótódték biztosítják a szükséges élelkek árát. Az átlagmunkás vagy alkalmat-zott havibére körülbelül 3000 líra. Hogy családokat eltartassák, a fekete piacon kell vásárolniok. Egy kilogramm liszt 350, cukor 300, olíva-olaj 500, vaj 750 lírába kerül. Egy öltöny ruha 20.000, egy pár cipő 2000 líra ár. A ledrágább cikk: azonban a faszén, az egyedüli, mivel a római-ak főni tudnak. Egy kilogramm 35 lírába kerül. Egy étkezéshez azonban legalább 5 kilogrammra van szükség s így a tápláló ára sokszor nagyobb az ebéd áránál. A legfelső osztályok aránylag jól élnek, ők áttetszettek a faszénra, a „náci-megszállást” s tül-élik majd ezt a nyomort is. A teher a szegényeket nyomja. A szegények sőtéttségben élnek, csak hideg ételek-ek esznek s máris járva s emész-tést kórok dühöngenek közöttük. Ró-ma hónapokra lesz világszűk s szél-tiltást eszközök nélkül. Soha méu ilyen tél nem fejegette Rómát. A négy híres szabadságból csak kettő valósult meg: a vallás s szabadsab-ság, míg a nyomortól való megszaba-dulásra hosszú időre nincs illátás.

— LEGÍRIADÓ ALATT NEM MENT LE AZ OVÓHELYRE — 20 PENGÖRE ÍTELTEK. Janszó Ilona soproni lakos a légvédelmi rendelkezéseket megszegte akkor, midőn még július 25-én a légiriadó alkalmával a légófalni parancsnoknak megtagadta az engedelmességet és annak felszólítására sem ment le az ovóhelyre, hanem az udvaron maradt.

— A KÖZELTÁRSAGYI MINISZTER SZABÁLYOZTA A RUHAZATI CIKKEK KISZOLGÁLTATÁSÁT MENEKÜLTEK, BOMBAKAROSULTAK ÉS RUHAZATI AKCIÓ UTALVÁNNYAL RENDELKEZŐK RÉSZÉRE. A szabályozás értelmében a kereskedők és iparosok a folyamatban lévő hadműveletek folytán lakóhelyük elhagyására kényszerült menekültek részére, akik ezt a minőségüket hatósági igazolvánnyal igazolják, valamint bombakárt szenvedett egyének részére, akik lakásuk, illetőleg berendezésük elpusztítását hatósági igazolvánnyal igazolják, a hatósági ruházati akció keretében nem tartozó textilárúkból a textilárúk kiszolgáltatásának korlátozása tárgyában kihoztott 67.400/1943. K. M. számú rendelet értelmében egy-egy személy részére kiszolgáltatható textilárúk mennyiségének legfeljebb kétszeresét kiszolgáltathatják. Mindezek részére, akik valamely hatósági ruházati akció keretében már utalványt kaptak, az utalványon feltüntetett mennyiség erejéig szolgáltat-hatnak ki textilárút. Ha a menekültek, bombakárosultak, vagy akció utalvánnyal rendelkező egyének nincsen fogyasztói vásárlási könyve, úgy részére ruházati cikk vásárlási könyve való beírás nélkül is kiszolgáltatható. Ez esetben a kiszolgáltattott mennyiséget (értékét) és a kiszolgáló cég nevét a hatósági igazolvány, illetőleg az utalvány hátlapjára kell feljegyez-ni.

— A MOSZKVAI KONFERENCIARÓL SZÓLÓ KÜLFÖLDI LAPJELENTESEK közül legérdekesebb a „Basler Nachrichten” kommentá-lása, mely az angol-szász-orosz érdeklődések elhatárolását közli. Ezek szerint Churchill Görögország kivonását az orosz érdeklődéstől Skandináviáról való lemondásával fizette meg. Ez a hír nagyon is vá-lószerűnek látszik, mert beilleszke-dik Roosevelt ma elmondásába, melynek értelmében Oroszország-nak úgy északon, mint délen ki kell jutnia melleg tengerekre. Ennekze-tes még, hogy Teheránban Roosevelt felvetette a féren a Kiel-i szabadál-lam tervét, s hogy Sztalinnak né-hány dán kikötő birtokába kell jut-nia. A mostani moszkvai konferen-cián Sztalin igényei megnöttek s nyugati határai mos' Lübeck—Han-noverig terjednek. Ezzel beigazolod-nak azok a hírek, melyek már régóta keringenek, hogy Oroszország nem élégszik meg az Elbe-vonallal. Így Amerika s Anglia számára „csak” a Ruhr vidék s a német északi-tengeri szigetek maradnak. Ezzel Európa háromnegyede része szovjet megszá-lás alá jutna. Eddig ezt mindig né-mei propagandának minősítették, most a semleges sajtó maga szögezi le.

— EGÉSZ EURÓPÁBAN EGY KÉRDÉS ALL AZ ÉRDEKLŐDÉS ELŐTEREBÉN: MIKOR VEGZÓ-DIK A HÁBORÚ? Ezek óta viselik a kontinens nepei a háború borzal-mas terhet, mely az angol-szász s orosz hadviselés következtében vér-fürdővé vált s a terrorbombázások miatt a hátrországok nepeit is nyomorba döntötte. Nemcsoda, ha a bor-zalom pergatizában sokan kishitü-vel s gyönyörve lettek. Csak az erős s kemény tud ellégnél. A követke-zikben angol, svájci s svéd újságok-ból küldtek kivonásokat, melyek világot derítenek azokra a viszonyok-ra, melyek gyenge országokban ke-ltektek, ha azok azt hitték, hogy fegyverrel-fellel legyelman tudnak vásárolni az ellenségérel. Mae Mo-han, az amerikai tudatlobóító jelelti Párisból, hogy a szövetségesek be-vonulásával az utca esőseléke ra-gadta magához a hatalmat s bor-zalmus vérfürdőt terevelt. Az új-betegyedelek kirabólva, a villanegyede-ek pedig tele halottakkal, kiket azért öltek meg, mert valamikor a bolszevismus ellen csak egy szót is szoltak. Páris szabadsága tulaj-donképpen a kommunista esőselék díbtatárja. Rómából jelelti az Ol-sorver, hogy a bolszevisták mind-mind magokhoz ragadják a hatal-

mat, Jon Moean, a román őrmester pedig beszámol, hogy a román mun-kásokat állatokhoz hasonlóan terik össze s vizsik a szovjet ipartele-pekre. Ez a kis kivonát mutatja a szörnyű veszedelmet s érthetővé teszi, ha a világ várja a háború végét. Mindenki tudja azonban, hogy Olaszország, Románia, Bulgária s Finnország útja nem a békehez ve-zetett, hanem a szörnyű pusztulá-szhoz. A háború vége s az igazi béke csak Németország és szövetségesei-nek győzelme árán érhető el.

— A HIVATALOS JELENTESEK TÖBB IZBEN BESZÁMOL-TAK MÁR ARRÓL, hogy az ellen-séges bombázók vidéki városok ellen légitámadást intéztek. A légi-támadásokról szóló beszámolókból olvashatjuk, hogy minél fegyelm-ezetben viselkedik a közönség, annál kisebb a veszteség emberélet-ben. Rámutatnak továbbá arra is, hogy rendkívül fontos, hogy a ház-parancsnokok pontosan tudják, melyik ovóhelyen hány ember tartó-zkodik, mert csak így lehet hatóság az övedetnem. Ezért is fontos, hogy mindenki lementen az ovóhelyre, ha a szíriának megszólalnak. Nyoma-tékosan és ismétellen fel kell hív-nunk a nagyközönség figyelmét, a riadó jelzésére mindenki köteles ovóhelyre vonulni és aki ezt a ren-delkezést megszegi, azt szigorúan megbüntetik.

— A KARTÉKONY HERNYOK KÖTELEZŐ PUSZTÍTÁSA. A pol-gármeister falragaszon hívja fel a gyümölcsfajtajadonok figyelmét az ősi gyümölcsfajtagazdagsággal kapcsolatban a kartékony hernyok, hernyófészkek és lepketojások köte-lező irtására. A kertekben, gyü-mölcsösökben, szőlőkben, belsősegek-ben és a majorokban lévő fákat és bokrokat a kartékony hernyóktól, valamint a hernyófészkektől és a lepketojásoktól meg kell tisztítani és a gondosan összegyűjtött hernyó-kat, hernyófészkeket és lepketojáso-kat el kell égetni. Az irtást lomb-hullás után kell megkezdeni és azt legkésőbb júnyfakadás előtt, 1945 március 15-ig be kell fejeznie. Az irtás elmulasztók ellen megtorló el-járást indul. Ma, amikor fontos nemzetgazdasági érdek, hogy gyü-mölcsfánk és gyümölcsbokraink mi-nél többet teremjenek, azok megvé-désére minden lehető el kell kö-vetni. Az irtásra díjtalan felvilágo-sítást kaphat bárki a növényegész-ségügyi intézetben (II. Hermann Ot-tó 15.) vagy a központi növény-egészségügyi körzet vezetésénél. (Földművelésügyi minisztérium.)

— BEZÁRKÓZOTT LAKASÁBA ÉS MEGMÉRGEZTE MAGÁT. Kis János utcai lakásában Heim Ivony, örnagy, aki hónapokkal ezelőtt már tett öngyilkossági kísérletet, az elhalt napokban elküldte takarító-nőjét, bezárkózott szobájába és mér-gét vett be. Napok múlva találtak őt holtan. Segíteni már nem lehetett. Tettének oka ismeretlen.

— ÖSSZEEST A TEMPLON-BAN ÉS MEGHALT. Maurer Nándor 56 éves asszony, varmegyei földsziviselő özvegye hétfőn a Do-monkos-templomban imádkozás kö-zben rosszul lett. A kihívott mentők megállapították, hogy a szerencsét-len asszonyt szélhűtés érte. Segíteni már nem tudtak rajta, útközben meghalt.

— ÁLLANDOAN ERKEZNEK MENEKÜLTEK, HA KISEBB CSOPORTOK IS, AKIKNEK ELHELYEZÉSE FOLYAMATBAN VAN. A menekültügyi hivatal nap-nap után állandóan keresik a menekülteket, akik egy-két nappal ezelőtt érkeztek Sopronba és lakások kiutalását kérik. Értésülésünk szer-int a menekültek érkezése — Sopronba tovább folyik, igaz, hogy jelenleg csak kisebb csoportokban. A menekültügyi hivatal az elhelyezé-sükről gondoskodik, ami éppen elég munkát és gondot okoz a hivatalnak. Ha elkészül a lakáslistaszer, akkor tisztán áll majd az illetékesek előtt, hogy Sopron még mennyi menekül-tet tud befogadni és akkor a polgár-mester megfelelő intézkedéseket hoz-hat.

— MEGBIZHATÓ FORRÁSÓL A BOLSEVISTA MÓDSZEREKRŐL MAGYARORSZÁG MEG-SZÁLT TERÜLETEIRŐL: 1. Valamennyi magántulajdonban levő élelmiszert az utolsó darab kenyér-ig egy gyűjtőhelyen le kell adni. Aki e rendelkezést nem tartja be, vagy másoktól tudja ezt s nem je-lelti, agyonölik. 2. A lakosság napjában kétszer tartozik a szovjet tábori konyhafőlelemért jelentke-zni, tekintve, hogy egyedül ez il-letékes a lakosság élelmészére. 3. Mindenki csak egy öltöny ruhát s két rend felhüreműt tarthat meg magának, a többit a ház elé kell helyezni, honnan a szovjet megbízot-tak éjnek idején elviszik. Aki ennél többet tart meg, vagy jelentés nél-kül hagyja ezt szomszédainál, agyonölik. — Szovjet paradicsom!

A legutóbbi 48 órában

azon országokból, melyeket Német-or-szág kiűrtett s a szövetségesek „fel-szabadítottak”, drámai hírek érke-ztek, jól megvilágítva a szabadság at-tani fogalmát. Belgiumban az új-jalakult Pilet kormány súlyos belső bajok előtt áll. Ezek előidézője a ka-tasztrófális élelmészeti helyzet. Brüssz-szelben éhségtüntetések vannak, a gáz-s villanypótlás csaknem tel-jesen szünetel. A kormány fegyver-rendőrséget küld vidékre élelmiszere-keztetés céljából. Szukhiánny miatt nem lehet ftteni. Ez a helyzet Bel-giumban két hónappal a „felszabadi-tás” után. Hasonló a helyzet Görög-országban is. Athén minden pusztu-lástól megórták: a német csapatok. Három nappal az angolok bevonulá-sa után már éhségtüntetések: az élelm-iszeradagok csökkentése miatt.

Dél-Amerikából jelelt a Reuter, hogy Palermo-ban 16 személyt öltek meg a legutóbbi tüntetések alkalmá-val s 104 megsérült, mikor is olasz csapatok löttek az élelmetlenségek megjavítása érdekében tüntető mun-tásokra. Így fest Olaszország egy ér-tel a felszabadulás után.

A szövetségesek által megszáltt or-szágok valamennyire éhséget szen-ved, jóllehet az UNRA célja éppen ennek megakadályozása. Eheznek, ho-lott az Atlantic-Charta értelmében a nyomor alóli felszabadulás a főcél. Eheznek, holott a szövetségesek min-dig azt állították, hogy nem úgy mint a németek saját országukból élel-met csapataitok. Eheznek, holott az angol-szakszónak rendelkezésükre áll a világ hajóúrtartalmanak négyötöde s a gazdag bauxitáglapac. Eheznek, ho-lott a szövetségesek állítog a legto-kéletesebb átútpótlási eszközökkel rendelkeznek. Ezekben az országok-ban tény a nyomor. Nem német prop-aganda ez, hanem a szövetséges, a semleges sajtó cenzurázott jelentései alapján álló. Feltehető tehát, hogy a nyomor a valóságban még nagyobb. A tények okai nyilvánvalók: Először is a szövetségesek teljesítőképesség-ről táplált hit s állítás pusztá blöff volt, másrészt az UNRA nem teljesítte feladatát, mint ezt a jogoszabó felszabadítási bizottság szeptember 29-i jelentésében megállapítja s visz-szatájtja az UNRA segitségi aján-latát. Nemcsak a képességben, de a segitsési akarat hiányán is mutat a mostani nyomor, mert míg Német-or-szág a sajátjától vont el, hogy az át-menetet az export-import keresé-s után az önellátásra való berendezke-désig ezen országokban biztosítsa, addig a szövetségesek követelték az önellátás felszámolását, de semmit sem tettek, hogy a világgazdaságba való átmenetet átmeneti szállítá-sok-lal lehetővé tegyék s elősegítsék.

Felsődunántúli HÉTFŐ.

Felelős főszerkesztő:
NOWINSZKY REZSŐ
Németországi főmunkatárs:
FARSKY TIBOR.
Kiadásért felelős: KARDOS ÁRPAD
Kiadja a Soproni Sajtóvállalat
Nyomatott varganyi Máté Ernő
könyvnyomdájában. Sopron.